

Akú podobu by mala mať veda, ktorá bude hnacím motorom Slovenska i celej Európskej únie?

Európa. Máme more, máme hory, kráľovstvá aj princezná. Bohatú históriu, zvyky a tradície, hrady, zámky a všetko na čo si len spomeniete. Vedných disciplín máme toľko, že je naozaj z čoho vyberať. Ja som ale prišla s úplne novou. Predstavme si, že ľudia medzi sebou vychádzajú, škriepky nepretrvávajú celé roky a vojna je len neznámym slovom vo významovom slovníku. Veda ktorá by bola v mojom ideálnom svete hnacím motorom našej krajiny by bola určite spojením filozofie, etiky a ideológie.

Ľudia by nevedli jednotvárne životy bez akéhokoľvek vyššieho významu, boli by naplnení vášňou a odvahou vďaka krajine, ktorá by ich podporovala na tých správnych miestach. Už deti na základnej škole by mali hodiny porozumenia, na ktorých by sa učili vyjadrovať svoje emócie bez kriku a vychádzať medzi sebou. Ďalším povinným predmetom by bolo „Kritické myslenie“ na ktorom by sa učili prijímať aj názory, ktoré im nevyhovujú, rozvíjali by si fantáziu a zisťovali, ako sa dá na všetko pozrieť z viacerých uhlov pohľadu. Týmto spôsobom by z nich vyrástli svedomití ľudia, ktorým sa nebojíme zveriť našu budúcnosť.

Možno by naše dni z časti pripomínali osvietenský život sedemnásteho storočia plný mysliteľov, kníh a veľkých otázok, na ktoré neprestávame hľadať odpovede. Ľudia by mali svoje priority usporiadané a všetci by sa snažili prispievať k dobru, ktoré je na tomto svete tak potrebné. Deti by boli učené vďačnosti a úcte k starším, rovnako ako to bývalo kedysi. Pri prechádzaní námestím by bolo počuť hudbu a ľudia by sa na seba namiesto otráveného zízania vrelo a priateľsky usmievali, pomáhali by si. Kaviarne by mali doširoka otvorené dvere pre každého a nikto by sa nikam neponáhľal. Jednou z najdôležitejších zložiek mentality ľudí v týchto krajinách by bol život v prítomnosti. Spontánnosť by tu bola na dennom poriadku a ľudia by sa riadili svojim srdcom. Všetci by vedeli, že majú obmedzený čas a neplytvali by ho na zbytočnosti, nebáli by sa výziev, s radosťou by sa púšťali do všetkého nového.

Kreativita by nikdy nespala, umenie každého druhu by ste našli na každom kroku. Hra na hudobnom nástroji, spev, maľovanie...Áno, všetci by chodili normálne do práce, ale nie kvôli peniazom, skôr pre potešenie. A robili by to, čo ich naplňuje tým žiarivým svetlom ktoré im pripomína že sú na živu.

„Žil som krásny život. Prežíval som večnosť v sekundách,“ povedal vraj Milan Rastislav Štefánik a ja neviem, čo je na tom pravdy, no som si istá, že tieto dve vety prekrásne vystihujú život v prítomnosti, ktorí je naplňujúci a nekoneční, presne takí, ako vedú ľudia v mojej Európe.

Nezáleží na tom, do akej krajiny prídete a koľkými jazykmi sa viete dorozumieť. Lebo v mojej Európe sa dorozumieva láskou a činmi, ktoré nikdy nezostanú nepovšimnuté. Každoročne sa tu konajú dni šťastia, alebo Ayyám-i-Há, ktoré sú súčasťou sviatostí náboženstva Bahai. Počas tohto týždňa sa ľudia spoja. Oslavujú, dávajú si darčeky a pomáhajú tým, ktorí to potrebujú. Ďalšie oslavy sa konajú v deň zmeny ročného obdobia. Tieto sú ale menšie. V kruhu najbližších počas nich každý spomína na výnimočné momenty a všetko za čo je vďačný za uplynulé mesiace. Presne tak, vždy si nájdeme dôvod na oslavu:). Z času na čas to možno znie akoby som opisovala sektu, ktorá ľudí droguje a núti ich cítiť sa dobre, no tu nie je nič také potrebné. Každý má svoje práva, názory a odlišné pohľady na svet, ničomu sa nebránime. Táto Európa je už proste taká. Ľudia vstávajú skoro, aby mohli sledovať východ slnka a dlho do noci sa pri hviezdach rozprávajú. Z lásky k prírode nevyhadzujú odpad, lebo sú si vedomí toho, že majú len jednu planétu a nechcú o ňu prísť.

Zdieľajú svoje radosti aj starosti, delia sa o víťazstvá aj prehry. Nemyslíte si, že je to svet plný dúhy a nekonečného šťastia. Nie, tak to nefunguje. Aj v mojej vymyslenej Európe, v Európe, ktorej hnacím motorom je filozofia a etika, čo prispieva k zmysluplnému vnímaniu sveta ako celku, sa vyskytujú

problémy. A áno, aj tu ich z času na čas niet ako riešiť. No potom sa susedia spoja, pozrú sa na ne z rôznych uhlov pohľadu a zistia, že to vôbec nie je také hrozné, ako sa to na prvý pohľad mohlo zdať.

Počasia sa tu mení ako v skutočnom svete, v ktorom všetci žijeme. Je tu však jeden rozdiel. Klimatická zmena nie na tom tak, ako tu, na skutočnej planéte Zem. V mojej Európe si ľudia totiž už veľmi, veľmi dávno všimli, že niečo nie je v poriadku a začali konať. Opäť sa spojili a bez kriku prišli na riešenia, ktoré klimatickú zmenu spomaľujú. Nie vždy tu svieti slnko (tento krát metaforické), no keď príde mračná vždy viete, za kým máte ísť aby sa opäť vyjasnilo. Nemáme psychológov, pretože ľudia svoje problémy riešia so svojimi priateľmi, rozprávajú sa a diskutujú, riešia všetko a nikdy sa nemusia báť, že zostanú sami.

Už od čias Chamurapiho túžili všetci vládcovia po uznaní a sláve, chceli vlastniť najväčšie pozemky a mať moc, ktorú by nikto neprekonal. Často krát im sláva stúpila do hlavy a jedinú na čo mysleli bolo to, ako dosiahnuť ešte viac, ako ublížiť, ako zlikvidovať nepriateľov a ľud získať na svoju stranu. No v Európe pod mojím dohľadom sa nikdy nič také nedeje. Závisť, nenávisť a nepriateľské konanie sú tu nezvykom. Nemusia byť zakazované, pretože sú niečím, čo takmer nepoznáme. Každý obyvateľ tu pozná svoju históriu, vie čím všetkých si museli jeho predkovia prejsť aby sa on mohol mať tak ako sa má, aby mal ľahší život. Z generácie na generáciu sa dedia kroniky, fotky, zvyky a tradície, ktoré robia obyvateľov jednotlivých krajín súdržnými.

Možno sa pýtate, kto v našich krajinách vládne. Lebo síce sa riadime srdcami, rozdávame lásku a sme k sebe dobrí, stále potrebujeme niekoho, kto na všetko dáva pozor. A máte pravdu, máme tu aj vyššie postavených občanov. Avšak oni o moc nebojovali, zaslúžili si ju všetkým čo robia. Zvolil si ich ľud, prevažne jednohlasne. A presne preto som ako hnací motor Európy vybrala odbory, ktoré sú síce staré ako história sama, no mne sa v poslednom čase zdá, že na ne zabúdame. Pretože nie je dôležité zvíťaziť, stať sa slávnym či mocným, záleží na tom, ako sa správame k ľuďom navôkol nás. Záleží na tom, aký život žijeme a aké odkazy zanecháme. Tak budme ľuďmi a prinesme ľudskosť späť.